

filmir ið koma

Njósnaarafellarn

Ein dagin í Hyde Park vendir ein fremmandamaður sær til fyrrverandi njósnaaran Anthony Lawrence, sum bjóðar honum eitt vælgoldið arbeiði fyri eitt ókent viðskiftafólk. Lawrence tekur ikki við tilboðnum.

Hann er fullkomuliga farin úr hasum »arbeiðinum«, eftir hann hevur mist gentu sína, sum arbeiddi saman við honum í fregnartænastuni.

Eitt sindur seinri hittir hann tvær nunnur, sum biða hann um olussu, og sum lættliga og ómerkliga skjóta hann við einum undarligum vápni, ið fær hann at missa vitid.

Hann verður tikin burtur haðani av einum fremmandum manni — og verður flogin til eina litla oyggj norðan fyri Skottlandi. Her heldur hin viðagitna Madame Sin til, aftan fyri múrarnar á einum gomlum slotti. Hon er serkøn í handli, kollveltingum, stjórnaarkreppum, øll slog av morðum — og ikki minst: visind, sum einans hevur tað endamál at skapa henni meira ríkidømi. Og vald. Hin fremmandi, sum vendi sær til Lawrence, visir seg at vera hin lúnski, umtonkti og lika pengagrammi ráðgevi hennara.

Hann fær síðani »uppgávu« sína: hann skal ræna ovastan fyri Polaris kavbát-unum, Cavendish, forá hann

til Madam Sin, har hann skal verða »programmeraður« til at geva henni kavbátin »Starfish«. Lawrence er valdur, tí hann kennir Cavendish. Lutvis tvungin og lutvis av



forvitni fer hann undir uppgávuna.

Uppgávan eydnast, Cavendish verður lagdur í »maskinuna« — og imeðan finnr Lawrence prógv fyri, at tað er Madam Sin, ið dripið hevur gentu hansara, Barbaru. Hann ákærir hana fyri at vera ein sótt, ið átti at verið forkomin — og í næstu løtu »gandar« Madam Sin Barbaru — á livi, men tað verður hon bert, um Lawrence fullførir uppgávu sína.

Tvungin av hesi hótta leiðir hann nú henda programmeraða Cavendish aftur. Men lyftini frá Madam Sin eru líka óálitandi, sum hon sjálv er, og filmurin endar í einum harðligum roki.

Seinastu dagar Hitlers

Tann 20. apríl í 1945 hevur Hitler 56 ára føðingardag, og dagurin verður hildin við veitslu í foraratilhaldinum 20 metrar undir jørð í ti sundurskotna Berlin. Tað ber móti endanum av krígunum, og tað vita eisini oddamennirnir í



nazistaliðnum hjá Hitler, sum allir luttaka á veitsluni.

Men Hitler sjálvur vil ikki vera við, at stóðan er so hættislig, og hann hevur alt annað enn fógur orð um herleiðararnar, sum tíðum verða skiftir út við aðrar.

Teir næstu dagarnar vinna russar ein sigur fyri og annan eftir og nærkast alt meiri tilhaldsstaðnum hjá Hitler í Berlin. Hitler vil ikki gevast, men ótroystiliga tingast hann við ovastar sínar, sum t. d.

Keitel, Krebs, Martin Bormann og Goebbels. Í miklari vreiði sendir hann tað, sum eftir er av SS-herliðnum, at kríggjast imóti teimum væl-brynjaðu russunum, men tá hendan royndin heldur ikki týkist fara at geva nakað úrslit, fær Hitler tað vitleysa hugskotið at brynja 14—15 ára gamlar dreingir úr Hitler-Jugend út til bardaga.

Unglingarnir makta einki, og nú skilir Hitler, at alt er nyttuleyst. Tey seinastu boðini hjá foraranum til ovastarnar eru tey, at teir eiga at taka seg av døgum. Goebbels, kona hansara og børn teirra eru millum tey fyrstu, sum fáa boðini í tilhaldinum í Berlin.

Tíðliga um morgunin tann 30. apríl giftir Hitler seg við Evu Braun, sum hann í mong ár hevur kent. Ein lítill brúðarveitsla verður hildin, og saman við skrivara sínum ger Hitler testamenti sitt. Sama dagin taka forarin og Eva Braun seg av døgum.

Leiklutin sum Hitler hevur Sir Alec Guinness, meðan Doris Kunstmann hevur leiklutin sum Eva Braun. Aðrir leikarar eru Mark Kingston sum Martin Bormann og John Bennet sum Goebbels.

Ein Noregsferð

Tað vil so vera, at vit hava lyndi til at finna at tiltøkum, sum tykja okkum fremmand, og sum kunnu tykja ein trokan inn á okkum, uttan at vit harvið halda okkum hava beinleis neyðugt brúk fyri teimum. Og nakað soleiðis mundi tað kennast hjá nógvum, nú hetta mikla kjakið tók seg upp við keypinum av nýggja SMYRLI. Vit vóru mong, sum ivaðust.

Vit vóru við hesum góða skipi á eini stuttari ferju í Noregi í august. Bilin hovdu vit við, tí ætlingin var at koyra í hesum »nýggja« landi, sum nú varð vorðið opnað fyri okkum, sum ein nýggjur og ikki so fjarur møguleiki. Somuleiðis var hetta fyrsta ferðin við børnum og bilinum.

Uttan at taka muninn ov fullan skal sigast, at Smyril er eitt gott far at ferðast við, folkið fyrirkomandi, og hjá øllum ferðafólki gekst væl at finna seg til rættis; har eru góð holi at sita í, og skjótt og lætt gekst at fáa mat ella drekka, sum einum lysti.

Kamarið, vit fingur, hevði 4 koyggjur, nossligar, tvey góð vøsk, annars kundi tað kanska verið eitt lítið borð ella so, men ikki bilti.

Hjá børnunum var tað hentur stuttleiki at hava spælistovuna úti á ganginum, har tey yngru høvdu stórt frægd av at spæla — og annars gekk tíðin við práti og einhvørfari dagdølju á ferðini, til klokkan var so mikið nóg, at tíð var at leggja seg. Tað gekst væl at sovna, hóast tey ymsu skipsljoðini sjálvsagt kennast óvön, men heldur ikki tað bilti, og sovast skuldi bert hesa einu náttina.

Ferðin heim gekk eisini væl, tó heldur tøssut og sjóverksligt. Men høvdu vit sikrað okkum sjóverkstæblettirnar eftir »re-septini«, so var sjóverkið ikki at stríðast við.

Bilferðin í Noregi var nokk so spennandi. Vit høvdu sum sagt ongantíð ferðast á henda hátt, og landið var okkum soleiðis sæð ókent. Men eitt gott vegakort var meira enn hent. Meðan eg

sat við kortinum framman fyri mær og »navigeraði«, sýntist tað at ganga sum fótur í hosu. Eitt vinfolk okkara segði, at tað bar ikki til at koyra skjótari enn

I dag:



Jóna Lindenskov, sjúkrasystur

40—60 kilometrar um tíman í Noregi, og soleiðis var. Vegirnir eru góðir, sum okkara, men hamrar, klyvar, sýnir og brekkur gera, at sýnið er ringt mangan, hartil er skógvaksið allastaðni úr trómini í sjóvarmálan. Tú skuldi hava eygu á hvørjum fingri.

Noreg er eitt gott land at ferðast í. Væl ber til at fáa song fyri náttina, antin tú ferðast sum campistur, ella tú vilt hava eina smáttu, leigar kamar frá privatum, á motelli o. s. fr., og er tað ikki í juni/juli, so er lætt at fáa náttarherbergi.

Sjálvsagt fóru vit avstað við vónini um, at veðrið fór at vera til vildar — og so var. Men tað stuttligasta var tó, at børnunum longdust heimaftur sum frá leið, eftir gerandisdegnum herheima.

Á ferðini hittu vit eisini kent fólk og norðmenn, sum kendu føroyingar og Føroyar. Eitt kveldið, vit leitaðu okkum herbergi, komu vit til eitt stað kallað Nýseterstua, tað var seint, har var ljós, og vit fóru

inn at spyrja, um til bar at fáa ein kaffimunn, og um vit kundu fáa holi fyri náttina. Kaffi skuldu vit fáa, men verturin var ikki visur í, um song var tøk. Men løtu seinri sigur hann okkum, at tað var í ordan, hann skilti, vit vóru føroyingar, tí vit tosaðu sum móður hansara. Annars hevði hann gjørt klárt til gestir, hann skuldi fáa morgunin eftir, men føroyingum vildi hann sjálvsagt hýsa undir øllum umstøðum. Og soleiðis kundu vit bert siga, at vit vóru sera væl móttikin, tí vit komu úr Føroyum.

Tá vit vóru ávegis norðureftir og biðaðu eftir ferjuplássi, sigur yngra dóttirin, at ein føroyskur bilur stóð aftan fyri okkum. Rætt var, vit fóru yvir at bilinum, tá vóru tað Petur Dahl og Alfred Olsen, sum vóru á veg at hyggja at ferguni, sum Alfred letur byggja at avloysa SAM.

Annars mottu vit bert einum føroyskum bili, tað var í Gudbrandsdalinum, hann kom fúkandi fram við okkum, floytaði í botn í tí hann fór fram við nógvari ferð. Í Noregi er hægst loyvda ferð 80 km/t.

Tá vit hugsa okkum um, so munnu vit vera sannførd um, at tað ber væl til at ferðast við bilinum úr Føroyum til Noregs, og at tað hevur eydnast føroyingum at skipa eitt ferðasamband, sum føroyingar flestir kunnu fáa gleði burturúr — og at ferðapeningurin fer til okkara egna ferðamannaskipi.

Experimentið við SMYRLI í summar fer vónandi at hlynast. Og uttan at vit fara at seta krøvini til óneyðugt luxus.

Tað var eisini vælgerandi at siggja, at tað ber til at ferðast við einum ferðamannaskipi, har drekkari ikki er alfa og omega.

Jóna Lindenskov

**Lesið sosialin!
Haldið sosialin!
Keypið sosialin!**

**Sosialurin
— altíð bestur!**

Hjálparfólk til KS75

Til KS 75 — ið verður í døgnum 25. — 28. sept. — søkja vit hjálparfólk, kvinnur og menn, til:

**barnaparkeringina og barnabiografin
og sum kontrollar v. m.**

Til mótasýningarnar søkja vit eisini nakrar
mannequinnir

Pf. KS p. box 125 - Tórshavn - tlf. 14442

N.B.

Um eingin er á skrivstovuni, biðja vit tygum vinarliga tosa eini boð inn á tann automatiska telefonsvaran og boðmóttakaran.

